

Την Πρωτοχρονιά και τα Χριστούγεννα τα αναγνωρίζουμε ως χαρμόσυνες, χρονικές περιόδους. Ο κόσμος καταναλώνει περισσότερο, γελά καλύτερα, προσπαθεί να ξεχάσει τα τρέχοντα προβλήματα και χάνεται για λίγο στην περιρρέουσα ατμόσφαιρα. Κάτι η θρησκευτική κατάνυξη, λίγο η αυθαίρετη αισιοδοξία πως η νέα χρονιά θα κυλήσει καλύτερα, κάτι η οικονομική άνεση του «δώρου», οι γιορτές αποτελούν, τουλάχιστον για τα αστικά κέντρα, ένα ευχάριστο διάλειμμα.

Από τα τελευταία χρόνια του προηγούμενου αιώνα, με την επίπλαστη λαμπρότητα, την ψευδή όσο και φευγαλέα, ως αποδείχτηκε, αίσθηση της οικονομικής ευρωστίας, τον εξευρωπαϊσμό όχι μόνο της οικονομίας αλλά και του τρόπου ζωής, το εορταστικό πλαίσιο είχε απομακρυνθεί από την όποια παραδοσιακή του μορφή και είχε αφομοιωθεί από ένα καινούργιο *modus vivendi*. Η βαθιά ύφεση που σηματοδοτεί την οικονομία, έρχεται να δώσει και αυτή πιά, το δικό της στίγμα.

Προσπαθώ να το ερμηνεύσω, παρακολουθώντας εικόνες και σκηνές που ξετυλίγονται μπροστά μου, παραμονές Χριστουγέννων.

Δ.Ο.Υ.

Αμαρουσίου, αναγράφει η μικρή ταμπέλα έξω από από το γωνιακό κτίριο. Οι ουρές τρέχουν

έξω από τις αίθουσες, άλλες κατεβαίνοντας το κλιμακοστάσιο προς τους κάτω ορόφους, άλλες ανεβαίνοντας. Όσοι προσπαθούν να φθάσουν σε άλλες υπηρεσίες εκτός ουράς, δεν χωρούν. Κάποιοι σπρώχνουν, άλλοι ζητούν συγγνώμη, άλλοι περιμένουν ακινητοποιημένοι και μερικοί διαμαρτύρονται. Ουρά για τα την έκδοση των διπλοτύπων, ουρά για την υπογραφή των επιταγών, ουρά και στα ταμεία. Σχόλια διάσπαρτα, ειρωνίες για τις κυβερνητικές πολιτικές, κατάρες για τα πρόσωπα που θεωρούν ότι φταίνε. Περιέργως επικρατεί μια εκεχειρία ανάμεσα στους εργαζόμενους και τους πολίτες, με μια μάλλον ειλικρινή ευγένεια. Ατελείωτες χαμένες εργατοώρες. Συνωστισμός, εκνευρισμός και αίσθηση ανακούφισης όταν τελειώσεις.

Στον ιδιωτικό τομέα,

οι κενές θέσεις στα γραφεία είναι σαν δόντια που λείπουν από ένα κάποτε πλήρες, υγιές στόμα. Κοιτώ δίπλα μου. Δίχως διάθεση υπερβολής, τους τελευταίους 13 μήνες έχουμε μείνει οι μισοί. Το να εξαπολύσω μύδρους κατά της εργοδοσίας είναι η εύκολη, η επιπόλαιη λύση. Η οικουμενικότητα επιβάλλει ευρύτερη σκέψη, πράγμα επίπονο. Ξανακοιτώ δίπλα μου και γνωρίζω ότι όσοι έχουν ακόμα απασχόληση, κάνουν περισσότερα για να εισπράττουν λιγότερα. Αναμενόμενο. Προσπαθώ να θυμηθώ πρόσωπα και ονόματα που κάποτε κέρδιζαν το βίος τους δίπλα μου. Κάποια έχω λησμονήσει. Υποθέτω ότι μέσα σε αυτό το πλαίσιο, η πιο σημαντική κατάκτηση θα είναι η ανάκτηση της αξιοπρέπειας. Ατυχώς η αξιοπρέπεια δεν χορταίνει τις ανάγκες, δεν θρέφει τις επιδιώξεις.

Αγίου Κωνσταντίνου,

λίγο μετά τις 23.00. Η παράσταση στο «Εθνικό» έχει ολοκληρωθεί. Ο Βασιλικός του Αντώνη Μάτση, έχει αφήσει το στίγμα του και τα βήματα μέχρι το σταθμό του μετρό της Ομόνοιας είναι ανάλαφρα παρά τη δύσκολη μέρα, παρά το υγρό κρύο. Βόλτα ανάμνησης μποροστά από το νούμερο 57 της οδού Σωκράτους όπου στο τέλος της δεκαετίας του '70 πέρασα τρία από τα πληρέστερα, νεανικότερα χρόνια της ζωής μου στην «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» της Βλάχου. Μια περαστική στεναχώρια για την μη κεφαλοποίηση εκείνων των εμπειριών. Στην οδό

Πειραιώς ομάδες μεταναστών, στις σκοτεινές στοές με επαναφέρουν στο σήμερα.
Ανακαλώ τις εικόνες μου, τις περιγραφές του Ιωάννου από το ξενοδοχείο «Ομόνοια».
Τίποτα. Η πόλη έχει αλλάξει

Η διαδρομή

Δ. Πλακεντίας, Καματερό, Ιερά Οδός, Σεπόλια, Δ. Πλακεντίας με αυτοκίνητο για υπηρεσιακούς λόγους απαιτεί τέσσερις ώρες παρά ένα τέταρτο. Η βροχή άλλοτε αραιή άλλοτε καταρρακτώδης μεταβάλει τα ποτάμια των οδικών αρτηριών σε ακίνητες μηχανοκίνητες φάλαγγες. Ο χρόνος αντίδρασης μερικών χειριστών παραπέμπει σε άτομα με νοητική καθυστέρηση, ενώ η γνωστή αυθαιρεσία παρκάρω όπου, όπως θέλω, περνώ με κόκκινο και οδηγώ ανάποδα στους μονόδρομους επιτείνει το κυκλοφοριακό ρόγχο. Η Εθνική ακινητοποιημένη. Η επιλογή της Λιοσίων εξ' ίσου αποτυχημένη. Τα πάντα "πηγμένα". Η εικόνα του ρακένδυτου, λίγο πριν τον σταθμό της Αττικής, που με το διαμορφωμένο καλάμι του αλίευε ότι θεωρούσε χρήσιμο μέσα από κάδο απορριμμάτων, τοποθετώντας τα μέσα στο καροτσάκι του σούπερ μάρκετ, δεδομένη για την περιοχή.

Είχε νυκτώσει

στο Χαλάνδρι. Αραιή κυκλοφορία σε έναν ελάχιστο εμπορικό δρόμο. Στο φούρνο της γειτονιάς, την τελευταία βάρδια κάνει μικρή αλλοδαπή. Αυτοκίνητο πόλης σταματά σε διπλή γραμμή, χωρίς να κάνει τον κόπο να παρκάρει στη θέση που υπήρχε. Μεσήλικη, οδηγός μικρή το δέμας, με περιττά κιλά, κατεβαίνει αργά, μπαίνει το φούρνο. Ψωνίζει και επιστρέφει εξ' ίσου νωχελικά. Ανοίγει την πόρτα την ώρα που φορτηγό μεσαίου τονάζ περνά και προφανώς δεν χωρά. Ανταλλάσσονται οι γνωστές φιλοφρονήσεις. Από πάνω τους, σε κάποια παράθυρα των παρακείμενων πολυκατοικιών το χλωμό φως εναλλασσόταν ανάλογα με τις σκηνές του δέκτη. Ειδήσεις, τούρκικα σήριαλ, αθλητικά, καταγγελίες και αποκαλύψεις. Το συνηθισμένο τηλεοπτικό πανέρι

Οι εικόνες

έρχονται και αναιρούν η μια την άλλη. Παραμερίζω την εικόνα των δυο νέων που τρυπιόντουσαν πίσω από το χαμηλό τοίχιο του εγκαταλελειμμένου πατσατζιδικου του Αχιλλέα Ασλανίδη δίπλα στο «Εθνικό» με εκείνη του ουράνιου τόξου που αναδύθηκε έστω και για λίγο μέσα από τον βαρύ ουρανό, πάνω στην ανισόπεδη προς Κόρινθο, μέσα στο ακινητοποιημένο μέγα πλήθος οχημάτων στο ποτάμι. Οι εικόνες έρχονται και αναιρούν η μια την άλλη. Κρατώ την τελευταία νυκτερινή. Ο δρόμος υγρός, άδειος, ειρηνικός. Στην επιφάνειά του αντανakλούσαν οι ανταύγειες από τα γιορτινά φώτα. Την αρμονική αυτή ησυχία, διαταράσσει ευχάριστα το βήμα της κοπέλας. Μπροστά της βάδιζε ένα χαρούμενο ημίαιμο που σάρωνε τα πάντα με την όσφρηση του. Οι λέξεις του νεανικού θηλυκού, που απευθύνθηκε με παιδική τρυφερότητα στον τετράποδο σύντροφο, έσβησαν μόλις χάθηκαν στην επόμενη γωνιά.

Καλές γιορτές από τον τόπο της ύφεσης.

